Annus XX - Vol. XX 10 Ianuarii 1928 Num. 1

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii PP. XI: Litterae Encyclicae, p. 5 - Litterae Apostolicae, p. 17.

Acta SS. Congregationum: *S. C. Consistorialis:* Designatio Ordinariorum pro appellatione, p. 22 - *S. C. Rituum:* Sinarum. Decretum introductionis causae S. D. Alberici Crescitelli, p. 23 - *S. C. pro Ecclesia Orientali:* Decretum de monasterio O. S. B. loci vulgo «Amay-sur-Meuse», p. 26.

Diarium Romanae Curiae: Udienza diplomatica - S. Congregazione dei Riti: Congregazioni Ordinaria e Preparatoria. Nota delle Congregazioni per l'anno 1928 - Segreteria di Stato: Nomine. Onorificenze - Maggiordomato: Nomine - Necrologio, pp. 28-32.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M · DCCCC · XXVIII

Directio: Palazzo della Cancelleria — Roma.
Administratio: Libreria Vaticana — Roma.

Pretium annuae subnotationis
Pro Italia, Lib. 20 — Extra Italiam, *L. it.* 35 —
Pretium unius fasciculi, Lib. 3 —

«*Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur*» (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XX, n. 1 - 10 Ianuarii 1928)

ACTA PII PP. XI

Litterae Encyclicae

PAG.

Mortalium animos. - Ad RR. PP. DD. Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, Episcopos, aliosque locorum Ordinarios pacem et communionem cum Apostolica Sede habentes: de vera religionis unitate fovenda. - *6 Ianuarii 1928* 5

Litterae Apostolicae

I. *Exstat intra fines.* - Sanctuarium B. M. V. in Caelum Assumptae, in oppido Staravien. dioecesis Premislien. lat. Basilicae minoris privilegiis augetur. - *7 Augusti 1927* 17

II. *Exstat in Columbia.* - Sanctuarium N. D. a Rosario, O. P., oppidi Chinquinquira, intra fines dioecesis Tunquensis ad honores Basilicae minoris extollitur. - *18 Augusti 1927* 18

III. *Sanctuarium perinsigne.* - Basilicae minoris honoribus augetur templum Cortonense S. Margaritae Poen., O. F. M. - *22 Augusti 1927* 20

ACTA SS. CONGREGATIONUM

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PAG.

Designatio Ordinariorum pro appellatione in secundo gradu. - *4 Ianuarii 1928* . . 22

S. CONGREGATIO RITUUM

Sinarum seu Vicariatus Apostolici Shensi Meridionalis. - Decretum introductionis causae beatificationis seu declarationis martyrii Servi Dei Alberici Crescitelli Missionarii Apostolici. - *21 Decembris 1927* 23

S. CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI

Decretum de monasterio O. S. B. in loco vulgo «Amay-sur-Meuse». - *4 Iulii 1927* . . 26

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Udienza diplomatica 28

II. S. Congregazione dei Riti: *Congregazioni Ordinaria* e *Antipreparatoria* - *Nota delle Congregazioni da tenersi nell'anno 1928* 28

III. Segreteria di Stato: *Nomine, onorificenze* 30

IV. Maggiordomato di Sua Santità: *Nomine* . 31

V. Necrologio 32

CORAM LEGA **habitae S. Romanae Rotae Decisiones sive Sententiae** quas nempe Emus Cardinalis Michaël Lega annis 1909-1914 eiusdem Sacri auditorii Decanus exaravit. - Iterum editae adnotationibus auctae Codici Iuris Canonici hodiernaeque iurisprudentiae consentaneis. - Cum praefatione de veterum decisionum natura et origine earumque collectionibus. Vol. in-8°, pp. 608.

Romae L. 60 — In Italia L. 63 — Apud Exteros L. 70 —

SACRAE ROMANAE ROTAE DECISIONES SEU SENTENTIAE in-8°

		Roma L.	Italia L.	Estero L.
Vol. I.	- Anno 1909, pp. LIV-186	6 —	8 —	10 —
Vol. II.	- Anno 1910, pp. IV-390	7 —	9 —	12 —
Vol. III.	- Anno 1911, pp. VII-551	8,50	12 —	15,50
Vol. IV-VII.	- Anni 1912-1915 (esauriti).			
Vol. VIII.	- Anno 1916, pp. IV-388	25 —	27 —	29 —
Vol. IX.	- Anno 1917, pp. IV-346	25 —	27 —	29 —
Vol. X.	- Anno 1918, pp. IV-159	15 —	16,50	19 —
Vol. XI.	- Anno 1919, pp. IV-218	20 —	22 —	24,50
Vol. XII.	- Anno 1920, pp. IV-288	35 —	36,50	40 —

Veneunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis **"Acta Apostolicae Sedis"** (*Libreria Vaticana - Vaticano - Roma*).

ACTA
APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ANNUS XX – VOLUMEN XX

ROMAE
TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS
M · DCCCC · XXVIII

Annus XX - Vol. XX 10 Ianuarii 1928 Num. 1

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

LITTERAE ENCYCLICAE

AD RR. PP. DD. PATRIARCHAS, PRIMATES, ARCHIEPISCOPOS, EPISCOPOS, ALIOSQUE LOCORUM ORDINARIOS PACEM ET COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES: DE VERA RELIGIONIS UNITATE FOVENDA.

PIUS PP. XI

VENERABILES FRATRES

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Mortalium animos nunquam fortasse alias tanta incessit cupiditas fraternae illius, qua – ob unam eandemque originem ac naturam – inter nos obstringimur copulamurque, necessitudinis cum confirmandae tum ad commune humanae societatis bonum transferendae, quantam per nostra haec tempora incessisse videmus. Cum enim nationes pacis muneribus nondum plene fruantur, quin immo vetera alicubi et nova discidia in seditiones inque civiles conflictiones erumpant; controversias autem sane plurimas, quae ad tranquillitatem prosperitatemque populorum pertinent, dirimi nequaquam liceat, nisi concors eorum actio atque opera intercedat, qui Civitatibus praesunt earumque negotia gerunt ac provehunt; facile intellegitur – eo magis quod de generis humani unitate iam nulli dissentiunt – quare cupiant plerique, ut, universa eiusmodi germanitate instinctae, cotidie arctius variae inter se gentes cohaereant.

Rem haud dissimilem in iis, quae invectam a Christo Domino Novae Legis ordinationem respiciunt, efficere quidam contendunt. Quod enim pro comperto habeant, homines quovis religionis sensu destitutos perraro inveniri, idcirco eam in spem ingressi videntur, haud difficulter eventurum, ut populi, etsi de rebus divinis alii aliud tenent, in nonnullarum tamen professione doctrinarum, quasi in communi quodam spiritualis vitae fundamento, fraterne consentiant. Qua de causa ab iis ipsis conventus, coetus, contiones, haud mediocri cum auditorum frequentia, haberi solent, et advocari illuc ad disceptandum promiscue omnes, cum ethnici omne genus, tum christifideles, tum etiam qui ab Christo infeliciter descivere vel qui divinae eius naturae ac legationi praefracte pertinaciterque repugnant. Eiusmodi sane molimenta probari nullo pacto catholicis possunt, quandoquidem falsa eorum opinione nituntur, qui censent, religiones quaslibet plus minus bonas ac laudabiles esse, utpote quae etsi non uno modo, aeque tamen aperiant ac significent nativum illum ingenitumque nobis sensum, quo erga Deum ferimur eiusque imperium obsequenter agnoscimus. Quam quidem opinionem qui habent, non modo ii errant ac falluntur, sed etiam, cum veram religionem, eius notionem depravando, repudient, tum ad naturalismum et atheismum, ut aiunt, gradatim deflectunt: unde manifesto consequitur, ut ab revelata divinitus religione omnino recedat quisquis talia sentientibus molientibusque adstipulatur.

At fucata quadam recti specie nonnulli facilius decipiuntur cum de unitate agitur christianos inter omnes fovenda. Nonne – dictitari solet – aequum est, immo etiam cum officio consentaneum, quotquot Christi nomen invocant, eos et a mutuis criminationibus abstinere sese et mutua tandem aliquando caritate coniungi? Ecquis enim dicere audeat, ab se Christum amari, nisi pro viribus optata ipsius perficienda curet, Patrem rogantis ut discipuli sui « unum » essent? [1] Atque idem Christus discipulos suos nonne hac veluti nota insigniri ab ceterisque distingui voluit, ut scilicet inter se diligerent: « In hoc cognoscent omnes quia

[1] Ioann., XVII, 21.

discipuli mei estis, si dilectionem habueritis ad invicem»? [1] Christiani quidem universi – addunt – utinam « unum » essent: etenim ad propulsandam impietatis luem multo plus possent, quae, cum latius in dies serpat ac pervagetur, enervare Evangelium parat. Haec aliaque id genus iactant atque inflant qui *panchristiani* vocantur; iidemque tantum abest ut pauci admodum rarique sint, ut, contra, in integros veluti ordines creverint, et in societates coiverint late diffusas, quas plerumque, etsi alii alia imbuti de rebus fidei doctrina, acatholici homines moderantur. Inceptum interea istud tam actuose provehitur, ut multifariam sibi civium assensum conciliet, et ipsos complurium catholicorum animos spe capiat alliciatque talis efficiendae unionis quae cum Sanctae Matris Ecclesiae votis congruere videatur, cui profecto nihil antiquius quam ut devios ad gremium suum filios revocet ac reducat. Verum sub horum illecebris blandimentisque verborum error latet sane gravissimus, quo catholicae fidei fundamenta penitus disiiciuntur.

Conscientia igitur apostolici officii cum moneamur, ut dominicum gregem perniciosis ne sinamus circumveniri fallaciis, vestram, Venerabiles Fratres, in cavendum eiusmodi malum diligentiam advocamus; confidimus enim, per scripta et verba cuiusque vestrum posse facilius et ad populum pertingere et a populo intellegi quae mox principia et rationes proposituri sumus, unde catholici accipiant quid sibi sentiendum agendumve cum res est de inceptis quae eo spectant, ut, quotquot christiani nuncupantur, ii omnes in unum corpus quoquo pacto coalescant.

A Deo, universarum rerum Conditore, idcirco creati sumus ut eum cognosceremus eique serviremus; plenum igitur Auctor noster ius habet, ut sibi a nobis serviatur. Potuit quidem Deus regundo homini unam tantummodo praestituere naturae legem, quam scilicet, creando, in eius animo insculpsit, eiusque ipsius legis ordinaria deinceps providentia temperare incrementa; at vero praecepta ferre maluit, quibus pareremus, et decursu aetatum, scilicet ab humani generis primordiis ad Christi Iesu adventum et prae-

[1] Ioann., XIII, 35.

dicationem, hominem ipsemet officia docuit, quae a natura rationis participe sibi Creatori deberentur: « Multifariam multisque modis olim Deus loquens patribus in prophetis, novissime diebus istis locutus est nobis in Filio ».[1] Liquet inde, veram religionem esse posse nullam praeter eam quae verbo Dei revelato nititur: quam quidem revelationem, fieri ab initio coeptam et sub Veteri Lege continuatam, Christus ipse Iesus sub Nova perfecit. Iamvero, si locutus est Deus – quem reapse locutum, historiae fide comprobatur –, nemo non videt, hominis esse, Deo et revelanti absolute credere et omnino obedire imperanti: utrumque autem ut nos, ad Dei gloriam nostramque salutem, recte ageremus, Unigenitus Dei Filius suam in terris Ecclesiam constituit. Porro qui se christianos profitentur, putamus eos facere non posse quin credant, Ecclesiam quandam, eandemque unam, ab Christo conditam esse; verum si quaeritur praeterea, qualem, Auctoris sui voluntate, eam esse oporteat, iam non omnes consentiunt. Ex iis enim bene multi, exempli causa, negant, Ecclesiam Christi adspectabilem atque conspicuam esse oportere, eatenus saltem, quatenus unum apparere debeat fidelium corpus, in una eademque doctrina sub uno magisterio ac regimine concordium; at, contra, Ecclesiam adspectabilem seu visibilem intellegunt non aliud esse, nisi Foedus ex variis christianorum communitatibus compositum, licet aliis aliae doctrinis, vel inter se pugnantibus, adhaereant. — Ecclesiam vero suam instituit Christus Dominus societatem perfectam, natura quidem externam obiectamque sensibus, quae humani generis reparandi opus, unius capitis ductu,[2] per vivae vocis magisterium[3] perque sacramentorum, caelestis gratiae fontium, dispensationem,[4] in futurum tempus persequeretur; quamobrem et regno[5] et domui[6] et ovili[7] et gregi[8] eam comparando similem affirmavit. Quae

[1] *Hebr.*, I, 1 seq.
[2] Matth., XVI, 18 seq.; Luc., XXII, 32; Ioann., XXI, 15-17.
[3] Marc., XVI, 15.
[4] Ioann., III, 5; VI, 48-59; XX, 22 seq.: cf. Matth., XVIII, 18; etc.
[5] Matth., XIII.
[6] Cf. Matth., XVI, 18.
[7] Ioann., X, 16.
[8] Ioann., XXI, 15-17.

quidem Ecclesia, tam mirabiliter constituta, Conditore suo itemque Apostolis eius propagandae principibus morte sublatis, desinere atque exstingui profecto non poterat, utpote cui mandatum esset, ut universos homines, nullo temporum locorumque discrimine, ad aeternam salutem perduceret: « euntes ergo docete omnes gentes ». [1] Cuius in perpetua perfunctione muneris num Ecclesiae aliquid virtutis efficaciaeque defuturum est, quando ei praesens perpetuo adest Christus ipsemet, sollemniter pollicitus: « Ecce vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem saeculi »? [2] Itaque fieri non potest quin Ecclesia Christi non modo et hodie et in omne tempus, sed etiam eadem prorsus exsistat, quae in aevo apostolico fuit, nisi dicere velimus – quod absit – Christum Dominum aut non suffecisse proposito, aut tum errasse cum asseveravit, portas inferi adversus eam nunquam fore praevalituras. [3]

Atque hoc loco aperienda occurrit ac tollenda falsa quaedam opinio, unde tota eiusmodi causa pendere videtur, itemque acatholicorum actio et conspiratio proficisci illa multiplex, quae ad consociandas christianas ecclesias, ut diximus, pertinet. Scilicet huius auctores consilii Christum dicentem: « Ut omnes unum sint... Fiet unum ovile et unus pastor » [4] paene infinite afferre consueverunt, ita tamen, ut significari per ea verba velint Christi Iesu votum et precem, quae adhuc effectu suo careant. Opinantur enim, fidei ac regiminis unitatem – quae verae et unius Ecclesiae Christi insigne est – nec fere unquam exstitisse antehac nec hodie exsistere; eandemque optari quidem posse et fortasse per communem voluntatum inclinationem aliquando effici, sed commenticium quiddam interea habendam esse. Addunt, Ecclesiam per se, seu natura sua, in partes esse divisam, idest ex plurimis ecclesiis seu communitatibus peculiaribus constare, quae, disiunctae adhuc, etsi nonnulla doctrinae capita habent communia, tamen in reliquis discrepant;

[1] Matth., XXVIII, 19.
[2] Matth., XXVIII, 20.
[3] Matth., XVI, 18.
[4] Ioann., XVII, 21; X, 16.

iisdem sane iuribus frui singulas; Ecclesiam, ad summum, ab aetate apostolica ad priora usque Oecumenica Concilia unicam atque unam fuisse. Oportere igitur aiunt, controversiis vel vetustissimis sententiarumque varietatibus, quae christianum nomen ad hunc diem distinent, praetermissis ac sepositis, de ceteris doctrinis communem aliquam credendi legem effici ac proponi, cuius quidem in professione fidei omnes non tam norint quam sentiant se fratres esse; multiplices autem ecclesias seu communitates, si universo quodam foedere coniunctae sint, ea iam condicione fore, ut solide fructuoseque impietatis progressionibus obsistere queant. Ista quidem, Venerabiles Fratres, communiter. Verumtamen sunt qui ponant ac concedant, Protestantismum, quem vocant, quaedam fidei capita nonnullosque externi cultus ritus, sane gratos atque utiles, inconsulto nimis abiecisse, quos, contra, Ecclesia Romana adhuc retinet. Mox tamen subiiciunt, hanc quoque ipsam perperam fecisse, quae priscam religionem corruperit, aliquibus doctrinis, Evangelio non tam alienis quam repugnantibus, additis ad credendumque propositis; quas inter praecipuam illam numerant de iurisdictionis Primatu, qui Petro eiusque in Sede Romana successoribus adiudicatur. In quo quidem numero adsunt, quamquam non ita multi, qui Romano Pontifici aut primatum honoris aut iurisdictionem seu potestatem quandam indulgeant, quam nihilominus non a iure divino sed a fidelium consensu quodammodo proficisci arbitrantur; atque alii vel eo progrediuntur, ut conventibus illis suis, quos versicolores dixeris, ipsum Pontificem praesidere cupiant. Quodsi multos, ceteroqui, reperire acatholicos licet fraternam in Christo Iesu communionem pleno ore praedicantes, at nullos profecto invenias, quorum in cogitationem cadat, ut Iesu Christi Vicario vel docenti vel gubernanti se subiiciant ac pareant. Interea affirmant, sese cum Ecclesia Romana, aequo tamen iure, idest pares cum pari libenter acturos: at agere si possent, non videtur dubitandum quin ea mente agerent, ut per pactum conventum forte ineundum ab iis opinionibus recedere ne cogerentur, quae causa adhuc sunt, cur extra unicum Christi ovile vagentur atque errent.

Quae cum ita se habeant, manifesto patet, nec eorum conventus Apostolicam Sedem ullo pacto participare posse, nec ullo pacto catholicis licere talibus inceptis vel suffragari vel operam dare suam; quod si facerent, falsae cuidam christianae religioni auctoritatem adiungerent, ab una Christi Ecclesia admodum alienae. Num Nos patiemur – quod prorsus iniquum foret – veritatem, eamque divinitus revelatam, in pactiones deduci? Etenim de veritate revelata tuenda in praesenti agitur. Siquidem ad omnes gentes evangelica fide imbuendas misit Christus Iesus in mundum universum Apostolos, quos, ne quid errarent, per Spiritum Sanctum doceri ante voluit omnem veritatem:[1] numne haec Apostolorum doctrina in Ecclesia, cui rector et custos Deus ipse adest, aut penitus defecit aut perturbata aliquando est? Quodsi Evangelium suum Redemptor noster non ad apostolica tantum tempora, sed ad futuras quoque aetates pertinere, significanter edixit, potuitne obiectum fidei tam obscurum incertumve procedente tempore fieri, ut opiniones vel inter se contrarias hodie oporteat tolerari? Hoc si verum esset, dicendum quoque foret, et Spiritus Paracliti in Apostolos illapsum et eiusdem Spiritus in Ecclesia permansionem perpetuam et ipsam Iesu Christi praedicationem abhinc pluribus saeculis efficaciam utilitatemque omnem amisisse: quod sane affirmare, blasphemum est. Iamvero Unigenitus Dei Filius, cum legatis suis imperavit ut docerent omnes gentes, tum omnes homines hoc obstrinxit officio, ut iis rebus fidem adiungerent quae sibi a « testibus praeordinatis a Deo »[2] nuntiarentur, atque ita iussum sanxit: « Qui crediderit, et baptizatus fuerit, salvus erit; qui vero non crediderit, condemnabitur »;[3] sed utrumque Christi praeceptum, quod non impleri non potest, alterum scilicet docendi, alterum credendi ad aeternae adeptionem salutis, ne intellegi quidem potest, nisi Ecclesia evangelicam doctrinam proponat integram ac perspicuam sitque in ea proponenda a quovis errandi periculo

[1] Ioann., XVI, 13.
[2] *Act.*, X, 41.
[3] Marc., XVI, 16.

immunis. In quo de via ii quoque declinant, qui censent, depositum quidem veritatis in terris exsistere, sed tam operoso labore, tam diuturnis studiis disceptationibusque illud quaeri oportere, ut ad inveniendum ac potiundum vix hominis vita sufficiat; quasi benignissimus Deus per prophetas et Unigenitum suum sit idcirco locutus, ut quae per hos revelasset, pauci tantummodo, iidemque aetate iam graves, perdiscerent, minime vero ut fidei morumque doctrinam praeciperet, qua homo per totum mortalis vitae curriculum regeretur.

Videantur quidem *panchristiani* isti, qui ad consociandas ecclesias intendunt animum, nobilissimum persequi consilium caritatis christianos inter omnes provehendae; at tamen qui fieri potest, ut in fidei detrimentum caritas vergat? Nemo sane ignorat, Ioannem ipsum, caritatis Apostolum, qui in evangelio suo Cordis Iesu Sacratissimi videtur secreta pandidisse perpetuoque memoriae suorum praeceptum novum « Diligite alterutrum » inculcare consueverat, omnino vetuisse ne quid cum iis haberetur commercii, qui Christi doctrinam non integram incorruptamque profiterentur: « Si quis venit ad vos et hanc doctrinam non affert, nolite recipere eum in domum, nec ave ei dixeritis ».[1] Quamobrem cum caritas fide integra ac sincera, quasi fundamento, innitatur, tum unitate fidei, quasi praecipuo vinculo, discipulos Christi copulari opus est. Itaque fingere animo qui liceat christianum quoddam Foedus, quod qui inierint, vel tum, cum de fidei obiecto agitur, suam quisque cogitandi sentiendique rationem retineant, quamvis ea ceterorum opinionibus repugnet? Et quo pacto, rogamus, unum idemque fidelium Foedus participent homines qui contrarias in sententias abeunt? ut, exempli causa, sacram Traditionem genuinum esse divinae Revelationis fontem, qui affirmant et qui negant? ut qui ecclesiasticam hierarchiam, ex episcopis, presbyteris atque ministris constantem, censent divinitus constitutam, et qui asserunt pro rerum temporumque condicione pedetemptim inductam? qui in Sanctissima Eucharistia per mirabilem illam panis et vini conversionem, quae transsubstantiatio appellatur,

[1] *II Ioann.*, 10.

praesentem reapse Christum adorant, et qui ibi corpus Christi tantummodo per fidem vel per signum ac virtutem Sacramenti adesse affirmant; qui in ea ipsa sacrificii item ac sacramenti naturam agnoscunt, et qui eam dicunt nihil esse aliud quam Dominicae Coenae memoriam seu commemorationem? qui bonum atque utile esse credunt, Sanctos una cum Christo regnantes, in primis Deiparam Mariam, suppliciter invocari eorumque imaginibus venerationem impertiri, et qui contendunt eiusmodi cultum adhiberi non posse, utpote qui honori « unius mediatoris Dei et hominum » Iesu Christi [1] adversetur? Qua quidem tanta opinionum discrepantia nescimus quomodo ad unitatem Ecclesiae efficiendam muniatur via, quando ea nisi ex uno magisterio, ex una credendi lege unaque christianorum fide oriri non potest; at scimus profecto, facile inde gradum fieri ad religionis neglegentiam seu *indifferentismum* et ad modernismum, ut aiunt, quo qui misere infecti sunt, tenent iidem, veritatem dogmaticam non esse *absolutam* sed *relativam*, idest variis temporum locorumque necessitatibus variisque animorum inclinationibus congruentem, cum ea ipsa non immutabili revelatione contineatur, sed talis sit, quae hominum vitae accommodetur. Praeterea, quod ad res credendas attinet, discrimine illo uti nequaquam licet quod inter capita fidei *fundamentalia* et *non fundamentalia*, quae vocant, induci placuit, quasi altera recipi ab omnibus debeant, libera, contra, fidelium assensioni permitti altera queant; supernaturalis enim virtus fidei causam formalem habet, Dei revelantis auctoritatem, quae nullam distinctionem eiusmodi patitur. Quapropter quotquot vere sunt Christi, quam, exempli gratia, Augustae Trinitatis mysterio fidem praestant, eandem dogmati Deiparae sine labe originis Conceptae adhibent, pariterque Incarnationi Dominicae non aliam atque infallibili Romani Pontificis magisterio, eo quidem sensu quo ab Oecumenica Vaticana Synodo definitum est. Neque enim quod eiusmodi veritates alias aliis aetatibus, vel proxime superioribus, sollemni Ecclesia decreto sanxit ac definivit, eaedem idcirco non aeque certae, non aeque credendae;

[1] Cf. *I Tim.*, II, 5.

nonne Deus illas omnes revelavit? Etenim Ecclesiae magisterium – quod divino consilio in terris constitutum est ut revelatae doctrinae cum incolumes ad perpetuitatem consisterent, tum ad cognitionem hominum facile tutoque traducerentur – quamquam per Romanum Pontificem et Episcopos cum eo communionem habentes cotidie exercetur, id tamen complectitur muneris, ut, si quando aut haereticorum erroribus atque oppugnationibus obsisti efficacius aut clarius subtiliusque explicata sacrae doctrinae capita in fidelium mentibus imprimi oporteat, ad aliquid tum sollemnibus ritibus decretisque definiendum opportune procedat. Quo quidem extraordinario magisterii usu nullum sane inventum inducitur nec quidquam additur novi ad earum summam veritatum, quae in deposito Revelationis, Ecclesiae divinitus tradito, saltem implicite continentur, verum aut ea declarantur quae forte adhuc obscura compluribus videri possint aut ea tenenda de fide statuuntur quae a nonnullis ante in controversiam vocabantur.

Itaque, Venerabiles Fratres, planum est cur haec Apostolica Sedes numquam siverit suos acatholicorum interesse conventibus: christianorum enim coniunctionem haud aliter foveri licet, quam fovendo dissidentium ad unam veram Christi Ecclesiam reditu, quandoquidem olim ab ea infeliciter descivere. Ad unam veram Christi Ecclesiam, inquimus, omnibus sane conspicuam et talem, Auctoris sui voluntate, perpetuo mansuram, qualem ipsemet ad communem salutem instituit. Neque enim mystica Christi Sponsa, saeculorum decursu, contaminata est unquam, nec contaminari aliquando potest, teste Cypriano: « Adulterari non potest Sponsa Christi: incorrupta est et pudica. Unam domum novit, unius cubiculi sanctitatem casto pudore custodit ». [1] Et sanctus idem Martyr iure meritoque mirabatur vehementer, quod credere quispiam posset « hanc unitatem de divina firmitate venientem, sacramentis caelestibus cohaerentem, scindi in ecclesia posse et voluntatum collidentium divortio separari ». [2] Cum enim corpus

[1] *De cath. Ecclesiae unitate*, 6.

[2] Ibidem.

Christi mysticum, scilicet Ecclesia, unum sit,[1] compactum et connexum,[2] corporis eius physici instar, inepte stulteque dixeris mysticum corpus ex membris disiunctis dissipatisque constare posse: quisquis igitur cum eo non copulatur, nec eius est membrum nec cum capite Christo cohaeret.[3]

Iamvero in hac una Christi Ecclesia nemo est, perseverat nemo, nisi Petri, legitimorumque eius successorum, auctoritatem potestatemque obediendo agnoscat atque accipiat. Episcopo quidem Romano, summo animarum Pastori, nonne maiores paruerunt eorum, qui Photii novatorumque erroribus implicantur? Recesserunt heu filii a paterna domo, quae non idcirco concidit ac periit, perpetuo ut erat Dei fulta praesidio; ad communem igitur Patrem revertantur, qui, iniurias Apostolicae Sedi ante inustas oblitus, eos amantissime accepturus est. Nam si, quemadmodum dictitant, consociari Nobiscum et cum nostris cupiunt, cur non ad Ecclesiam adire properent, « matrem universorum Christi fidelium et magistram? ».[4] Lactantium iidem audiant clamitantem: « Sola... catholica Ecclesia est quae verum cultum retinet. Hic est fons veritatis, hoc domicilium Fidei, hoc templum Dei: quo si quis non intraverit vel a quo si quis exierit, a spe vitae ac salutis alienus est. Neminem sibi oportet pertinaci concertatione blandiri. Agitur enim de vita et salute: cui nisi caute ac diligenter consulatur, amissa et extincta erit ».[5]

Ad Apostolicam igitur Sedem, hac in Urbe collocatam quam Petrus et Paulus Principes Apostolorum suo sanguine consecrarunt, ad Sedem, inquimus, « Ecclesiae catholicae radicem et matricem »,[6] dissidentes accedant filii, non ea quidem mente ac spe, ut « Ecclesia Dei vivi, columna et firmamentum veritatis »[7] fidei integritatem abiiciat suosque ipsorum toleret errores, sed, contra, ut

[1] *I Cor.*, XII, 12.
[2] *Eph.*, IV, 15.
[3] Cf. *Eph.*, V, 30; I, 22.
[4] Conc. Lateran. IV, c. 5.
[5] *Divin. Instit.*, IV, 30, 11-12.
[6] S. Cypr., *Ep. 48 ad Cornelium*, 3.
[7] *I Tim.*, III, 15.

se illius magisterio ac regimini permittant. Utinam, quod tam multis decessoribus Nostris nondum obtigit, id Nobis auspicato contingat, ut, quos funesto discidio seiunctos a Nobis filios dolemus, paterno animo amplectamur; utinam Salvator noster Deus « qui omnes homines vult salvos fieri et ad agnitionem veritatis venire ».[1] Nos audiat enixe exposcentes, ut errantes omnes ad unitatem Ecclesiae vocare dignetur. Quo quidem in negotio sane gravissimo deprecatricem Beatam Mariam Virginem, Matrem divinae gratiae, omnium victricem haeresum et Auxilium christianorum adhibemus adhiberique volumus, ut optatissimi illius diei Nobis quamprimum impetret adventum, quo die universi homines divini eius Filii vocem audient « servantes unitatem Spiritus in vinculo pacis ».[2]

Hoc, Venerabiles Fratres, intellegitis quam Nobis sit in votis, idque sciant cupimus filii Nostri, non modo quotquot sunt ex orbe catholico, sed etiam quotquot a Nobis dissident: qui si humili prece caelestia lumina imploraverint, sane non est dubium quin unam Iesu Christi veram Ecclesiam sint agnituri eamque tandem ingressuri, perfecta nobiscum caritate coniuncti. In huius exspectatione rei, auspicem divinorum munerum ac testem paternae benevolentiae Nostrae, vobis, Venerabiles Fratres, et clero populoque vestro apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum die VI mensis Ianuarii, in Festo Epiphaniae Iesu Christi D. N., anno MDCCCCXXVIII, Pontificatus Nostri sexto.

PIUS PP. XI

[1] *I Tim.*, II, 4.
[2] *Eph.*, IV, 3.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

SANCTUARIUM B. M. V. IN CAELUM ASSUMPTAE, IN OPPIDO STARAVIEN, DIOECESIS PREMISLIEN. LAT., BASILICAE MINORIS PRIVILEGIIS AUGETUR.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Exstat intra fines dioecesis Premisliensis Latinorum, in oppido *Staravien* vulgo nuncupato, celeberrimum sanctuarium Deo sacrum in honorem B. Mariae Virginis Deiparae sideribus receptae, structurae nobilitate et molis amplitudine conspicuum, ac duabus turribus longe lateque prospicientibus munitum. Hac in sede, miraculis inclyta antiqua veneratione colitur imago Virginis diademate aureo ab Apostolicae Sedis Legato Ludovico Iacobinio anno MDCCCLXXVII redimita; et alia quidem prodigiosa Imago Indiarum apostoli divi Francisci Xaverii ibidem asservatur. Templum tribus constat navibus et marmoreis aris ac tabulis affabre depictis renidet, simulque pretiosa supellectile ornatum, insignibus relliquiis martyrum gaudet. Marianae quidem societates fidelium numero et susceptorum operum utilitate praeclarae, hoc in templo canonice institutae consederunt; nec plura desiderantur itemque conspicua privilegia atque indulgentiae, quae Decessores Nostri Romani Pontifices largiti sunt. Caelestem Virginis opem implorantes, quotannis huc pia peregrinatione confluunt fideles tam ex finitimis oppidis ac pagis quam ex Polonia universa, et viri etiam insignes nobilitate, Sacrorum Antistites et Romana quidem Purpura ornati Principes ipsum sanctuarium persaepe celebrarunt. Societatis Iesu alumni hoc in sanctuario divino cultui alacrem assiduamque navant operam et continens templo conlegium Societatis ipsius reperitur in quo in spem Ecclesiae vocati iuvenes ad pietatis officia non minus quam ad humanas litteras et philosophicas disciplinas incumbunt. Haec animo repetentes, cum dilectus filius hodiernus Praepositus provinciae Poloniae minoris Societatis Iesu Nos enixis precibus flagitaverit ut auspicata occasione quinquagesimi exeuntis feliciter anni, ex quo supradicta Imago Virginis sollemni ritu corona praecincta fuit, templum sive sanctuarium Staraviense, quod memoravimus, ad Basilicae minoris dignitatem evehere dignemur, hasque preces cumulet Premisliensis Latinorum archiepiscopi suffragium amplissimum, Nos votis his annuendum ultro libenterque existimavimus. Quae cum ita sint, audito venerabili fratre

Nostro Antonio S. R. E. Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et Sanctae Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, omnibusque rei momentis sedulo studio perpensis, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium vi, perpetuumque in modum, templum sive sanctuarium Deo dicatum in honorem B. Mariae Virginis in caelum Assumptae loci vulgo *Staravien*, dioecesis Premisliensis Latinorum in Polonia, titulo et honore Basilicae minoris condecoramus cum omnibus privilegiis atque honorificentiis, quae minoribus Basilicis de iure competunt.

Haec largimur, decernentes praesentes Litteras, firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos spectant, sive spectare poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si secus quidquam super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die VII mensis Augusti, anno MDCCCCXXVII, Pontificatus Nostri sexto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

II

SANCTUARIUM N. D. A ROSARIO, O. P., OPPIDI CHINQUINQUIRA, INTRA FINES DIOECESIS TUNQUENSIS, AD HONORES BASILICAE MINORIS EXTOLLITUR.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Exstat in Columbia, in loco cui vulgo nomen de *Chinquinquira*, dioecesis Tunquensis intra fines, Nostrae Dominae a Rosario celeberrimum sanctuarium Fratrum Ordinis Praedicatorum curis commissum. Hoc in sanctuario, molis amplitudine et artis operum splendore perinsigni, miraculis inclyta Virginis asservatur a Rosario imago, quae iam inde ab anno MDLXXXVI in veteri sacello latuit, nunc funditus diruto. Cultus Virginis de Chinquinquira longe lateque in universam Columbianam ditionem percrebuit, Marialis haec aedes quasi nationale sanctuarium habetur, et Virgo de Chinquinquira vulgo Virginis Columbiae Reginae titulo gaudet. Huc turmatim confluunt frequentes pia peregrinatione fideles; ex hoc devotionis centro innumerae spirituales gratiae promanant; nuperque anno MDCCCCXIX per Capituli Vaticani decretum ipsa imago

Virginis sollemni pompa aureo diademate redimita affulsit. Iamvero cum dilectus filius Salvator Ruiz, hodiernus prior Ordinis Praedicatorum conventus et rector enunciati sanctuarii, de licentia et adprobatione tum consilii conventualis tum provincialis, Nos enixis precibus rogaverit ut sanctuarium Virginis de Chinquinquira ad Basilicae minoris gradum evehere dignemur, hasque preces cumulet atque ornet amplissimum suffragium tam generalis Procuratoris Ordinis Praedicatorum, quam Legati Nostri in Columbia: Nos, probe noscentes ecclesiam hanc, sacrum non minus quam civile monumentum, omnibus requisitis pollere pro hoc Basilicae titulo impetrando, potissimum cum accedat consensus omnium Columbiae antistitum, et Purpuratorum etiam Patrum S. R. E. Cardinalium Francisci Ragonesi et Henrici Gasparri, qui iam Legationem Apostolicam in Columbia gesserunt, optatis his annuendum ultro libenterque existimavimus. Quae cum ita sint, audito venerabili fratre Nostro Antonio S. R. E. Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et Sanctae Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationis Praefecto, omnibusque rei momentis religiose perpensis, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore perpetuumque in modum, ecclesiam sive sanctuarium B. Mariae Virginis de Chinquinquira, dioecesis Tunquensis in Columbia, adnexum conventui Fratrum Ordinis Praedicatorum, titulo atque honore Basilicae minoris condecoramus, cum privilegiis atque honorificentiis iuxta decreta et morem huic dignitati adiectis.

Haec concedimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos pertinent sive pertinere poterunt, nunc et in posterum perpetuo suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XVIII mensis Augusti anno MDCCCCXXVII, Pontificatus Nostri sexto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

III

BASILICAE MINORIS HONORIBUS AUGETUR TEMPLUM CORTONENSE S. MARGARITAE POEN., O. F. M.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Sanctuarium perinsigne Deo Optimo Maximo consecratum in honorem sanctae Margaritae Cortonensis, in quo inclytae poenitentis corpus incorruptum asservatur, tam vetustate (continuo enim post obitum Sanctae erectum est) quam amplitudine molis et artis operum splendore ceteris antecellit, commissum curis Fratrum Ordinis Minorum, quorum frequens tyrocinii domus adiacet templo, ecclesiasticarum functionum commendatur pompa et decore, sacra et pretiosa supellectile refertum, conspicuis Sanctorum lypsanis excultum, non solum ex universa dioecesi Cortonensi, sed e finitimis etiam regionibus turmatim confluentium fidelium piis peregrinationibus quotannis celebratur. In eo quidem sanctuario venerabilis exstat, canonice erecta, archiconfraternitas contritionis ac poenitentiae pluribus a Romanis Pontificibus, Decessoribus Nostris, privilegiis atque indulgentiis aucta atque in universum terrarum orbem diffusa; quae ipsius sanctae Margaritae titulo gaudet. Iamvero cum venerabilis frater Richardus Carlesi, Episcopus Cortonensium, vota exprimens tam Praepositi provincialis Minorum Fratrum, quam cleri populique sui, Nos enixis precibus flagitaverit ut auspicata occasione sexti labentis centenarii anni a divae ipsius sollemni canonizatione, idem insigne sanctuarium ad Basilicae dignitatem evehere dignemur: Nos, animo repetentes aedem sacram praefatam omnibus nominibus tanto honore dignam esse, optatis his concedendum ultro libenterque existimavimus. Collatis itaque consiliis cum venerabili fratre Nostro Antonio Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Vico, Episcopo Portuensi ac Sanctae Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, omnibusque rei momentis religiose perpensis, templum sive sanctuarium in honorem sanctae Margaritae Cortonensis, intra fines dioecesis ipsius in Tuscia situm, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium vi perpetuumque in modum, ad Basilicae minoris titulum evehimus, omnibus privilegiis adiectis, quae, iuxta decreta atque indulta consueta, minoribus Basilicis competunt.

Haec edicimus, volumus, largimur, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos

atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos pertinent, sive pertinere poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXII mensis Augusti anno MDCCCCXXVII, Pontificatus Nostri sexto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

DESIGNATIO ORDINARIORUM PRO APPELLATIONE IN SECUNDO GRADU

Iuxta can. 1594 § 2, R. P. D. Donaldus Mackintosh, Archiepiscopus Glasguensis, designavit pro appellatione in secunda instantia tribunal Ordinarii Ergadiensis et Insularum. Quam designationem Ssmus Dominus Noster rescripto S. Congregationis Consistorialis diei 12 Decembris 1927 benigne adprobavit.

Emus ac Rmus P. D. Ioachim S. R. E. Card. Arcoverde De Albuquerque Cavalcanti, Archiepiscopus Sancti Sebastiani Fluminis Ianuarii, designavit Ordinarium Spiritus Sancti;

R. P. D. Ioachim Silverius De Sousa, Archiepiscopus Adamantinensis, designavit Ordinarium Montisclarensem;

R. P. D. Ioannes Irenaeus Joffily, Archiepiscopus Belemensis de Para, designavit Ordinarium Parahybensem;

R. P. D. Antonius Dos Santos Cabral, Archiepiscopus Bellohorizontinus, designavit Ordinarium Adamantinensem;

R. P. D. Franciscus De Aquino Correa, Archiepiscopus Cujabensis, designavit Ordinarium Sancti Sebastiani Fluminis Ianuarii;

R. P. D. Michael De Lima Valverde, Archiepiscopus Olindensis et Recifensis, designavit Ordinarium Pesqueirensem;

R. P. D. Adauctus Aurelius De Miranda Henriques, Archiepiscopus Parahybensis, designavit Ordinarium Natalensem;

R. P. D. Ioannes Becker, Archiepiscopus Portalegrensis in Brasilia, designavit Ordinarium Pelotensem;

R. P. D. Octavianus Pereira De Albuquerque, Archiepiscopus Sancti Ludovici de Maragnano, designavit Ordinarium Fortalexiensem.

Quas designatione SSmus Dominus Noster rescripto Sacrae Congregationis Consistorialis diei 4 Januarii 1928 approbare dignatus est.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

SINARUM
SEU
VICARIATUS APOSTOLICI SHENSI MERIDIONALIS

BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII SERVI DEI ALBERICI CRESCITELLI MISSIONARII APOSTOLICI.

SUPER DUBIO

An sit signanda Commissio introductionis causae, in casu et ad effectum, de quo agitur?

In regione sinensi, intra fines vicariatus apostolici Shensi meridionalis, mense Iulio anno 1900, per decretum imperiale adversus christianam religionem evulgatum, terribilis persecutio exarsit contra nonnullos episcopos et missionarios europaeos et innumeros indigenas, qui, pro fide catholica profitenda, praedicanda et defendenda, seorsim et turmatim necati feruntur. Adnumerantur enim quinque episcopi, triginta missionarii, septem religiosae franciscanae a Maria, viginti et mille christifideles. Inter illas impietatis victimas et hostias Deo placentes, gloriosa et sancta memoria recensetur Albericus Crescitelli, missionarius apostolicus, de cuius causa beatificationis seu declarationis martyrii introducenda per signaturam Commissionis apud Sacram Rituum Congregationem actum est. – Altaevillae Hirpinae, in Beneventana dioecesi, die 30 Iunii an. 1863, ab agricolis piisque coniugibus ortus et sancto baptismate regeneratus est infans, imposito nomine Alberico. Eorundem parentum custodia et ductu, coadiuvante presbytero Ioanne Fischetti praeceptore, filiolus pueritiam ita transegit, ut religionis ac pietatis indicia veluti primitias ostendens, futurae sanctitatis et zeli apostolici opera portenderet. Nam sacrosancto Missae sacrificio quotidie adstabat, Sacramentis confessionis et communionis frequens erat, christiana doctrina instructus, eam pueris tradebat etiam in templo, quorum animos placide excitabat suaviterque alliciebat ad actus fidei, pietatis et reverentiae in sacra mysteria, in Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum, in Deiparam Virginem Mariam, in Angelum custodem et sanctos caelites. Anno aetatis decimoquinto, ad statum ecclesia-

sticum et ad sacras missiones se inclinatum et vocatum sensit, quam vocationem pius iuvenis precibus bonisque operibus assidue fovit. Deinceps quod ipse conceperat et studiose quaerebat, perficere potuit, opitulante divina gratia, praehabito consilio suae conscientiae moderatoris, et accedente Superiorum voluntate, anno 1880 mense Octobri, per ingressum in Seminarium Ss. Apostolorum Petri et Pauli de Urbe, alumnis instituendis ad missiones destinatum. Inter hos alumnos cooptatus, litteris scientiisque addictus, ingenio et pietate valde profecit, et vitae ratione exemplari, non minus sodalibus quam praepositis semper acceptissimus. Studiorum curriculis multa cum laude absolutis, Albericus per singulos gradus inferiorum ordinum, ad superiorem presbyteratus ordinem die 4 Iunii an. 1887 rite evectus est. Sacerdotio insignitus et auctus, statim ad nutum et beneplacitum Superiorum, sacri ministerii officia congruenter exercere coepit. Adveniente tamen tristissimo nuncio de asiatica lue in loco natali Altavilla Hirpina grassante, neosacerdos, petita et obtenta Superiorum temporaria licentia, in patriam advolavit, ut operam suam laboris et ministerii impenderet contagioso morbo laborantibus et morientibus. Quo munere, sponte assumpto, ita perfunctus est, ut non solum unanimi concivium gratulatione et laude honestatus sit, sed etiam ab auctoritate civili amplissimo elogio et diplomate donatus exstiterit. Insuper Albericum, opere pietatis expleto, et in Seminarium revertentem, clarissimus rector D. Iosephus Pennacchi, paterno affectu amplexus est, eumque heroem caritatis et alterum Aloisium Gonzaga appellare non dubitavit. – Vertente anno 1888 ad missionum loca destinatus propensa et iucunda voluntate paruit, et die secunda Aprilis profectus est. Ad vicariatum apostolicum Shensi meridionalis die 18 Augusti perventus, in pago *Sciao-tsaeiz* constitit, ibique idiomatis et morum studio diligenter operam navavit, ut ministerium suum, Deo iuvante uberius efficeret. Revera per duodecim annos apostolicis expeditionibus regionem illam peragravit in gloriam Dei et in salutem animarum; multasque conversiones ad veram fidem catholicam inter infideles consequutus est. Missionarius in suae vitae ratione ordinem, secessum et temperantiam observabat, assiduus orationi tum mentali, adhibito prae ceteris libro seu opere *Manna animae*, auctore Segneri, tum vocali Ssmo Rosario Beatae Mariae Virginis; praeter quotidianam divini Officii recitationem et incruenti Missae sacrificii celebrationem. Eius zelus apostolicus enituit in missionibus, huc illucque discurrens iussu sui Vicarii Apostolici Passerini, etiam ad montes, praedicatione et sacramentorum administratione, tum in ecclesia ab eo erecta in loco *Han-ianpin*, tum in regione *Gnincian* ubi, tempore annonae carae, famelicis et afflictis patrem et consolatorem beneficum se exhibuit. Exinde uber-

rimi fructus et plures centenae conversiones ad fidem et series catechumenorum et christianorum. Caritas Christi ita urgebat eum, ut maxime adlaboraret colligendis et educandis pueris et puellis natis ex paganis genitoribus, hisce plus minusve annuentibus vel consentientibus. Ad hoc opus, peculium quod sibi supererat e subsidiis et eleemosynis largitis, ante mortem tradidit Vicario Apostolico Passerini cui paratum se dixit pro Christo, postquam patriam reliquisset et laborasset pro conversione infidelium eorumque perpetua salute, etiam mori animamque suam pro ovibus suis ponere. Conscius sibi et suis imminentis periculi, cruciatus, et caedis durante persecutione adversus Christum eiusque Ecclesiam exorta a decreto imperiali per ephemerides sinenses evulgato, et ab impiis efferatisque viris, vulgo *Boxers* aliisque facinorosis exsecutioni demandato, ab ipso Vicario Apostolico licentiam obtinuit manendi in suo loco, uti custos et pater neophytorum et catechumenorum, ne in tanto discrimine ipsi animo debilitati, a fide catholica deficerent; sed gratia Dei et exemplo Superioris confirmati et constantes, mortem pro Christo subire non timerent. Paulo post ferox turba, sanguinem christianum sitiens, locum illum invadunt et missionarium patrem Albericum prae ceteris capiunt et novis dirisque cruciatibus torquent et crudelissime vulneratum ac morientem relinquunt. Sene quodam accurrente et teste pius sacerdos patiens vulnerum et prope moriturus animam suam Deo commendat et occisoribus suis parcens de poena ab eis pro scelere sufferendam sollicitum se exhibet. Ita heros iste, aetate florente, post duodecim annos apostolatus, sanctitate vitae, virtutibus et meritis dives, Christi minister fidelis occubuit, die 21 Iulii anno sacro 1900. Hisce praeiactis, ut plurimum, excerptis ex Processu Informativo auctoritate Ordinaria constructo in vicariatu apostolico Shensi meridionalis et Sacrorum Rituum Congregationi pro Causa Servi Dei introducenda tradito, quum fama martyrii eiusdem Servi Dei Alberici Crescitelli, opinioni sanctitatis vitae adiuncta, magis in dies ita invalesceret, ut fieret locus Actis Processualibus super ea condendis, et examinandis ac discutiendis, in Sacrorum Rituum Congregatione, nihil obstare videtur quominus ad ulteriora procedi possit. Quare instante Rmo Dño Antonio Maria Capettini, Episcopo tit. Evarien. et Causae postulatore legitime constituto, vota quoque communia totius vicariatus apostolici Shensi meridionalis, Instituti Mediolanensis Missionum et omnium alumnorum Pontificii Collegii Ss. Apostolorum Petri et Pauli depromente, attentis Litteris postulatoriis Emi Card. Guilelmi M. Van Rossum, Sacrae Congregationi de Propaganda Fide Praefecti, aliorumque Emorum S. R. E. Patrum Cardinalium, plurium Rmorum Archiepiscoporum et Episcoporum nec non Rmorum Praepositorum Ordinum et Congregationum religio-

sarum, Emus ac Rmus Dñus Cardinalis Camillus Laurenti, eiusdem Causae Relator seu Ponens in Ordinariis Sacrorum Rituum Congregationis comitiis, subsignata die, ad Vaticanas aedes coadunatis, sequens dubium discutiendum proposuit: « *An sit signanda Commissio introductionis Causae in casu et ad effectum de quo agitur?* » Et Emi ac Rmi Patres sacris tuendis ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Ponentis, audito voce et scripto R. P. D. Carolo Salotti, Fidei promotore generali, omnibus discussis et perpensis rescribere censuerunt: «Affirmative, seu signandam esse Commissionem, si Sanctissimo placuerit. Die 20 Decembris 1927 ».

Facta postmodum de his omnibus Sanctissimo Domino nostro Pio Papae XI per ipsum Fidei Promotorem generalem relatione, Sanctitas Sua rescriptum eiusdem Sacrae Congregationis ratum habens, propria manu signare dignata est Commissionem introductionis Causae beatificationis seu declarationis martyrii Servi Dei Alberici Crescitelli, missionarii Apostolici, die 21 Decembris 1927.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Angelus Mariani, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI

DE MONASTERIO O. S. B. IN LOCO VULGO « AMAY-SUR-MEUSE »

DECRETUM

Sacrae huic Congregationi quaedam dubia fuerunt proposita, quae benedictinum coenobium in loco vulgo *Amay-sur-Meuse* apud Belgas, respiciunt. Quibus perpensis, Sacra Congregatio, probante Ssmo Dño Nostro Pio div. Providentia Papa XI, quae sequuntur statuit atque decrevit:

I. Religiosi viri qui in monasterio, quod memoravimus, commorantur, sive ii qui ritus latini sunt, sive qui ritus byzantino-slavici, ad Ordinem S. Benedicti omnino pertinent, quin novum quoddam religiosum vel monasticum Institutum efforment.

II. Religiosa vota monachi nuncupabunt ad normam Regulae a legifero Patre Benedicto propositae, iuxta Congregationis Belgicae Constitutiones, quibus etiam monasterii disciplina est moderanda.

Integrum tamen erit mutationes opportunas, a S. Sede approbandas, proponere.

III. Monachorum opera ad Russorum gentem dumtaxat spectat, non vero ad ceteros sive ex Orientalibus, sive ex Occidentalibus, dissidentes.

IV. Prior monasterii horum tantum monachorum curam geret, qui huic monasterio de *Amay* inscripti fuerint.

V. Prior et monachi eorumque opera pendent ab Abbate Lovaniensi itemque ab Abbate, qui Congregationi Belgicae pro tempore praeerit, ad normam Constitutionum.

VI. Quod vero huius monasterii eiusque Prioris relationem ad Abbatem Primatem Ordinis spectat, standum erit tum Constitutionibus Congregationis Belgicae tum etiam epistolae die 21 mensis Martii anno 1924, a SSmo Domino Nostro ad eundem Abbatem datae.

VII. In posterum, monasterium loci *Amay* eiusque Prior et monachi eorumque cuiusvis generis opera et instituta Pontificali Commissioni, quam vocant, pro Russia subiecti erunt et manebunt.

Datum Romae, die 4 mensis Iulii anno 1927.

ALOISIUS CARD. SINCERO, *Secretarius*,

L. ✠ S.

† Isaias Papadopoulos, Ep. tit. Gratianopolitan., *Adsessor*.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Martedì, 27 Dicembre 1927, Sua Santità riceveva in Udienza solenne S. E. il Sig. GERMANO ALBAT, Inviato straordinario e Ministro plenipotenziario della Lettonia, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 13 Dicembre 1927, con l'intervento dei Revmi Signori Prelati e Consultori Teologi componenti la Sacra Congregazione dei Riti si è tenuta presso l'Emo e Revmo Signor Cardinale Vincenzo Vannutelli, Presidente e Ponente, la Congregazione *Antipreparatoria* per discutere il dubbio sopra un miracolo, che dicesi da Dio operato per intercessione del Beato Teofilo da Corte, Sacerdote professo dell'Ordine dei Frati Minori, e proposto per sua Canonizzazione.

Quindi, presieduta dall'Emo Cardinale Vico, Ponente, si è discusso il dubbio sopra un miracolo che dicesi da Dio operato per intercessione della Venerabile Serva di Dio Teresa Margherita Redi del S. Cuore di Gesù, religiosa professa dell'Ordine dei Carmelitani Scalzi, e proposto per sua Beatificazione.

Martedì, 20 Dicembre 1927, nel Palazzo Apostolico Vaticano si è tenuta la Congregazione dei Sacri Riti *Ordinaria*, nella quale al giudizio degli Emi e Rmi Signori Cardinali, componenti la medesima, sono state sottoposte le seguenti materie:

1. Introduzione della Causa di Beatificazione o Dichiarazione di martirio del Servo di Dio Alberico Crescitelli, Missionario Apostolico.

2. Conferma di culto prestato da tempo immemorabile alla Serva di Dio Osanna da Cattaro, Vergine, del Terzo Ordine di S. Domenico, detta Beata o Santa.

3. Intorno alla concessione ed approvazione dell'Officio e Messa, nonchè dell'elogio da inserire nel martirologio particolare, in onore della Beata Giovanna Antida Thouret, Fondatrice dell'Istituto delle Suore della Carità.

NOTA DELLE CONGREGAZIONI DEI SACRI RITI DA TENERSI NELL'ANNO 1928

1. – *17 Gennaio.* Congregazione Preparatoria sulle virtù della Serva di Dio Maria Crocifissa di Rosa.

2. – *24* » Congregazione Antipreparatoria sopra i miracoli del Ven. Servo di Dio Giovanni Bosco.

3. – *31 Gennaio.* **Congregazione generale** sulle virtù della Ven. Serva di Dio Elisabetta Canori Mora.
4. – *14 Febbraio.* Congregazione Preparatoria sulle virtù della Serva di Dio Paola Frassinetti.
5. – *28* » Congregazione Ordinaria.
6. – *6 Marzo.* Congregazione Antipreparatoria sopra il martirio del Servo di Dio Cosma di Carboniano.
7. – *13* » **Congregazione Generale** sulle virtù della Ven. Serva di Dio Elisabetta Bichier des Ages.
8. – *27* » Congregazione Preparatoria sulle virtù del Servo di Dio Corrado da Parzham.
9. – *17 Aprile.* Congregazione Ordinaria particolare.
10. – *24* » Congregazione Preparatoria sulle virtù della Serva di Dio Gemma Galgani.
11. – *1 Maggio.* Congregazione Antipreparatoria sopra i miracoli del Ven. Servo di Dio Claudio de la Colombière.
12. – *15* » Congregazione Ordinaria.
13. – *22* » **Congregazione Generale.**
14. – *5 Giugno.* Congregazione Preparatoria sulle virtù della Serva di Dio Caterina Labouré.
15. – *19* » Congregazione Antipreparatoria sopra i miracoli del Ven. Servo di Dio Fr. Francesco da Camporosso.
16. – *26* » **Congregazione Generale.**
17. – *3 Luglio.* Congregazione nuova Preparatoria sulle virtù della Ven. Serva di Dio Alice Le Clerc.
18. – *17* » Congregazione Ordinaria.
19. – *24* » **Congregazione Generale.**
20. – *7 Agosto.* Congregazione Antipreparatoria sopra i miracoli della Beata Giovanna de Lestonnac.
21. – *30 Ottobre.* Congregazione Antipreparatoria sopra i miracoli del Beato Roberto Bellarmino.
22. – *13 Novembre.* Congregazione Ordinaria particolare.
23. – *20* » Congregazione Preparatoria sulle virtù del Servo di Dio Contardo Ferrini.
24. – *4 Dicembre.* **Congregazione Generale.**
25. – *11* » Congregazione Antipreparatoria.
26. – *18* » Congregazione Ordinaria.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietto della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

7 Dicembre 1927. Il Rmo P. M. Alfonso Gasperini, O. P., *Primo Compagno del Rmo P. Commissario e Consultore della Suprema Sacra Congregazione del S. Offizio.*

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

3 Febbraio 1927. L'Emo Sig. Cardinale Luigi Sincero, *Segretario della Sacra Congregazione per la Chiesa Orientale.*

26 Novembre » L'Emo Sig. Cardinale Camillo Laurenti, *Protettore dell'Ordine dei Servi di Maria.*

30 Dicembre » L'Emo Sig. Cardinale Bonaventura Cerretti, *Protettore dell'Ordine dei Frati Minori.*

2 Gennaio 1928. L'Emo Sig. Cardinale Bonaventura Cerretti, *Protettore della Congregazione « Hijos de Maria Immaculada de Guadalupe »* (Messico).

Assistente al Soglio Pontificio:

14 Dicembre 1927. Monsig. Giovanni Battista Hierl, Vescovo tit. di Teuchira.

Protonotari Apostolici ad instar participantium:

12 Gennaio 1926. Monsig. Giovanni Doyle, della diocesi di Detroit.

22 Novembre 1927. Monsig. Celestino Giuseppe G. B. Barbier, della diocesi di Nancy.

» » » Monsig. Leone M. Ottavio Jerome, della medesima diocesi.

30 » » Monsig. Carlo Giovanni Cronin, dell'archid. di Birmingham.

» » » Monsig. Francesco Giuseppe Leonard, della diocesi di Davenport.

Prelati Domestici di S. S.:

4 Maggio 1927. Monsig. Giuseppe F. Delaney, della diocesi di Fort Wayne.

8 Agosto » Monsig. Giovanni Vidal (Francia).

9 Novembre » Monsig. Fedele Caroli, dell'archidiocesi di Taranto.

22 » » Monsig. Luciano Emilio Thouvenin, della diocesi di Nancy.

30 » » Monsig. Giuseppe Schulte, della diocesi di Davenport.

» » » Monsig. Guglielmo Patrizio Shanahan, della medesima diocesi.

» » » Monsig. Tommaso Cummis, della diocesi di Elphin.

» » » Monsig. Michele Harte, della medesima diocesi.

» » » Monsig. Francesco Hanny, della diocesi di Cinque Chiese.

» » » Monsig. Ludovico Beck, della medesima diocesi.

» » » Monsig. Giovanni Jozgits, della medesima diocesi.

14 Dicembre » Monsig. Carlo Koči, della diocesi di Secovia.

15 Dicembre 1927. Monsig. Antonio Considine, della diocesi di Galway.
17 » » Monsig. Germano E. Wernke, della diocesi di Little Rock.
» » » Monsig. Giovanni P. Fisher, della medesima diocesi.
20 » » Monsig. Carlo Wheatley, dell'archidiocesi di Birmingham.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

29 Ottobre 1927. Al sig. marchese Franchino Rusconi, dell'archid. di Bologna.
17 Novembre » Al sig. prof. Oscar Halecki, dell'archidiocesi di Varsavia.
7 Dicembre » Al sig. cav. Giacomo Negro, dell'archidiocesi di Torino.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

3 Giugno 1927. Al sig. Giuseppe M. Giovanni Ellis, del vicariato apostolico di Curaçao.
16 Novembre » Al sig. Andrea Cateaux, della diocesi di Lilla.
23 » » Al sig. not. Giuseppe Collot, della diocesi di Verdun.
30 » » Al sig. dott. Antonio Sanchez Reyes, della diocesi di Madrid.
4 Dicembre » Al sig. Giacomo A. Walsh, della diocesi di Helena.
6 » » Al sig. Giovanni Honnerlage Grete, della diocesi di Harlem.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

15 Novembre 1927. Al sig. Francesco Domenico Delfino, dell'archidiocesi di Reggio Calabria.
7 Dicembre » Al sig. Enrico Lingens, dell'archidiocesi di Colonia.

NOTA: Il sig. Visconte Carlo Giuseppe de la Lande de Calan, dell'archidiocesi di Rennes, è stato radiato dall'albo dei Cavalieri di San Gregorio Magno.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con Biglietti di S. E. Rma Monsig. Maggiordomo, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti Soprannumerari di S. S.:

5 Ottobre 1927. Monsig. Leone Salvatore, della diocesi di Lecce.
26 Novembre » Monsig. Francesco Kéri, della diocesi di Alba Reale.
28 » » Monsig. Vincenzo Hau, del vicariato apostolico di Tsinchow.
» » » Monsig. Francesco Ocásek, dell'archidiocesi di Olmütz.
» » » Monsig. Giuseppe Dvorák, della diocesi di Budweis.
» » » Monsig. Leone Schmidt, della diocesi di Nitra.

5 Dicembre 1927. Monsig. Antonio Trummer, della diocesi di Seccovia.
6 » » Monsig. Gustavo Maria Münster, della diocesi di Osnabrück.
» » » Monsig. Domenico Enrico Hartong, della medesima diocesi.
10 » » Monsig. Angelo Grazioli, della diocesi di Verona.
13 » » Monsig. Emilio Berizzi, della diocesi di Bergamo.
15 » » Monsig. Giuseppe Collings, dell'archidiocesi di Westminster.
20 » » Monsig. Filippo Keller, della diocesi di Lafayette.

Cameriere Segreto di Spada e Cappa Soprannumerario di S. S.:

16 Novembre 1927. Il sig. conte Giuseppe Maria Daniele de Porquier de Lagarrigue, dell'archidiocesi di Parigi.

Camerieri d'Onore in abito paonazzo di S. S.:

21 Novembre 1927. Monsig. Michele Benger, dell'archidiocesi di Colonia.
23 » » Monsig. Annunziato Leone, dell'archid. di Reggio Calabria.
28 » » Monsig. Luigi Lang, dell'archidiocesi di Olmütz.
» » » Monsig. Agostino Stancl, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Francesco Dittrich, della diocesi di Hradec-Králové.
9 Dicembre » Monsig. Giuseppe Lenz, della diocesi di Cassovia.
» » » Monsig. Giulio Petsár, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Luigi Otto, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Stefano Demeter, della medesima diocesi.
15 » » Monsig. Giordano Timkó, della medesima diocesi.

Cameriere d'Onore di Spada e Cappa Soprannumerario di S. S.:

12 Dicembre 1927. Il sig. Giovanni Hlond, della diocesi di Katowice.

Cameriere d'Onore extra Urbem *di S. S.:*

28 Novembre 1927. Monsig. Luigi Zácek, dell'archidiocesi di Olmütz.

Cappellani d'Onore extra Urbem *di S. S.:*

17 Dicembre 1927. Monsig. Domenico Morgigno, della diocesi di Andria.
20 » » Monsig. Pietro Paolo Baez Gonzalez, dell'archidiocesi di S. Domingo.

NECROLOGIO

4 Dicembre 1927. Monsig. Silvestro Velasco Perez, Vescovo tit. di Ticelia.
10 » » Monsig. Donato Velluti-Zati, Arcivescovo tit. di Patrasso.
29 » » Monsig. Tommaso Lemonnier, Vescovo di Bayeux e Lisieux.
1 Gennaio 1928. Monsig. Angelo Marquina y Corrales, Vescovo di Guadix.

OFFICIUM MAIORIS HEBDOMADAE et Octavae Paschae a Dominica in Palmis usque ad Sabbatum in Albis, *cum cantu.* Iuxta ordinem Breviarii, Missalis et Pontificalis romani. ***Editio typica Vaticana,*** in-8°, nitidis characteribus nigris impressa, initiis paginarum affabre descriptis ornata, pp. VIII-640-30. *

Charta subtili non translucida.
In brochure.

Romae . . . . . L. 15 —
In Italia, vecturae pretio soluto » 17 —
Apud Exteros . . . . . » 19,60

Linteo anglico contectum, sectione foliorum rubra.

Romae . . . . . L. 21,50
In Italia, vecturae pretio soluto » 24 —
Apud Exteros . . . . . » 26,50

Linteo anglico contectum, sectione foliorum aurea.

Romae . . . . . L. 22,50
In Italia, vecturae pretio soluto » 25 —
Apud Exteros . . . . . » 27,50

— ***Editio typica Vaticana,*** in-8°, nitidis characteribus nigris impressa, initiis paginarum affabre descriptis ornata, pp. VIII-640-30. *

Charta indica. In brochure.

Romae . . . . . L. 20 —
In Italia, vecturae pretio soluto » 21,80
Apud Exteros . . . . . » 23,60

Linteo anglico contectum, sectione foliorum rubra.

Romae . . . . . L. 26,50
In Italia, vecturae pretio soluto » 28,30
Apud Exteros . . . . . » 30 —

Corio contectum, sectione foliorum aurea.

Romae . . . . . L. 35 —
In Italia, vecturae pretio soluto » 37 —
Apud Exteros . . . . . » 40 —

Missa in Dominica Palmarum ***cum cantu.*** **Accedunt Hora Tertia, Aspersio aquae benedictae et Benedictio Palmarum.** Excerptum ex **Officio Maioris Hebdomadae.** ***Editio typica Vaticana,*** pp. 64.

Charta subtili non translucida.
In brochure.

Romae . . . . . L. 3,50
In Italia, vecturae pretio soluto . » 4,30
Apud Exteros . . . . . » 5,10

Linteo anglico contectum, sectione foliorum rubra.

Romae . . . . . L. 8 —
In Italia, vecturae pretio soluto . » 8,80
Apud Exteros . . . . . » 9,60

Linteo anglico contectum, sectione foliorum aurea.

Romae . . . . . L. 9 —
In Italia, vecturae pretio soluto . » 9,80
Apud Exteros . . . . . » 10,60

In Triduo Sacro Maioris Hebdomadae. Officium et Missa ***cum cantu,*** excerptum ex **Officio Maioris Hebdomadae.** ***Editio typica Vaticana,*** pp. IV-240.

Charta subtili non translucida.
In brochure.

Romae . . . . . L. 8 —
In Italia, vecturae pretio soluto » 9 —
Apud Exteros . . . . . » 10,80

Linteo anglico contectum, sectione foliorum rubra.

Romae . . . . . L. 13 —
In Italia, vecturae pretio soluto » 14 —
Apud Exteros . . . . . » 15,80

Linteo anglico contectum, sectione foliorum aurea.

Romae . . . . . L. 14 —
In Italia, vecturae pretio soluto » 15 —
Apud Exteros . . . . . » 16,80

CANTUS PASSIONIS DOMINI NOSTRI IESU CHRISTI secundum Matthaeum, Marcum, Lucam et Ioannem, Ssmi D. N. Benedicti XV Pontificis Maximi iussu restitutus et editus, ex editione authentica excerptus.

FASCICULUS I. – **Chronista.** *Cantus Evangelii ad libitum.*
FASCICULUS II. – **Christus.**
FASCICULUS III. – **Synagoga.**

Editio in fol. min. (23×33), in charta manufacta et charactere rubro et nigro, in tres fasciculos divisa.

Romae . . . . . L. 15 —
In Italia, vecturae pretio soluto » 17 —
Apud Exteros . . . . . » 19 —

— Tres fasciculi, *linteo anglico nigro seiunctim contecti, titulo aureo.*

Romae . . . . . L. 50 —
In Italia, vecturae pretio soluto » 55 —
Apud Exteros . . . . . » 60 —

Editio in-8° min., fol. 96, cum incisis imaginibus nigris.

Romae . . . . . L. 3,50
In Italia, vecturae pretio soluto . » 4,50
Apud Exteros . . . . . » 5 —

— *Contectum partim pelle nigra partim linteo, sectione foliorum rubra.*

Romae . . . . . L. 10 —
In Italia, vecturae pretio soluto » 11,50
Apud Exteros . . . . . » 13 —

	Roma L.	Italia L.	Estero L.
Le sette parole di Nostro Signore Gesù Cristo sulla Croce. In-8°, pp. 55 (gr. 50)	1,30	1,60	1,90

Veneunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis **"Acta Apostolicae Sedis"** (*Libreria Vaticana - Vaticano - Roma*).

Nuperrime prodiit:

MISSALE ROMANUM

ex Decreto Sacrosancti Concilii Tridentini restitutum; S. Pii V Pontificis Maximi iussu editum. aliorumque Pontificum cura recognitum, a Pio X reformatum et Benedicti XV auctoritate vulgatum. – ***Tertia editio iuxta typicam.*** – Romae 1928. – Volumen paginis constans LXXXVIII-634-[202], charta subtili non translucida, nigro tantum crassoque charactere impressum, cum rubricis cursivis, quas vocant, litterarum formis (cm. 17×26).

Missae novorum *Sanctorum pro Ecclesia universa* ei Missalis parti quae est Propria Sanctorum insertae sunt.

Missis vero *Sanctorum pro aliquibus locis* alius datus est ordo quo facilius inveniantur; idque Sacrae Rituum Congregationis concessu, a qua denuo Missale ex integro recognitum est.

	Romae	In Italia	Apud Exteros
	L.	L.	L.
— Solutum	30 —	33 —	40 —
— (A) Volumen partim corio, partim linteo anglico contectum, sectione foliorum rubra, cruce aurea aliisque ornamentis signatum	45 —	48 —	55 —
— (B) Volumen partim corio, partim linteo anglico contectum, sectione foliorum aurea, cruce aurea, aliisque ornamentis signatum	50 —	53 —	60 —
— (C) Volumen corio totum contectum, sectione foliorum aurea aliisque ornamentis aureis et cruce aurea perbelle signatum	85 —	90 —	97 —

Omnia tegumenta diligenter confecta sunt, et signacula aptius disposita.

Haec editio necessitatibus cleri, pauperum praesertim Ecclesiarum et missionalium virorum, cum minoris formae commoditate tum pretii parvitate, omnino respondet.

Proxime edetur:

MISSALE ROMANUM ex Decreto Sacrosancti Concilii Tridentini restitutum; S. Pii V Pontificis Maximi iussu editum aliorumque Pontificum cura recognitum, a Pio X reformatum et Benedicti XV auctoritate vulgatum. *Typis rubris-nigris,* in-4° (cm. 22×31), charta manufacta.

Veneunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis **"Acta Apostolicae Sedis"** (*Libreria Vaticana - Vaticano - Roma*).